

POESIA LECTURA DE POEMES D'EDUARDO LÓPEZ TRUCO AQUESTA TARDA AL CAFÈ DEL TEATRE

Lorenzo Plana ja forma part de cinc antologies poètiques

'Última poesía española 1990-2005' recull dotze poemes del lleidatà

A.S.M.

[LLEIDA] El professor Rafael Morales Barba acaba de publicar l'antologia *Última poesía española 1990-2005*. És un retrat del panorama líric actual en què no falta el poeta lleidatà Lorenzo Plana. Morales Barba li ha seleccionat dotze poemes en què són presents tots els seus llibres. I fins i tot s'hi inclou un d'inèdit: *Canción de madera*. "Són poemes vitalistes", explica el lleidatà. "La poesia queda en un segon pla perquè és més important la vida", afegeix. Plana mira d'allunyar l'artifici de la seua poesia "encara que sense arribar a despullar-me del tot". Vol "arribar a la medulla" i ho fa a través del vers elíptic i l'anomenada poesia del fragment, l'últim pel que fa a tendències poètiques. També hi ha modes en literatura. Rafael Morales Barba creu que Plana representa a la perfecció aquest nou corrent. "La seua poesia és interessant", diu. "És el líptica i fragmentària." Aquesta nova generació reivindica la figura de

DOS AUTORS QUE VAN SORGIR DE DAMA GINEBRA

Lorenzo Plana.

Eduardo López Truco.

Versos de Temporada. El poeta i professor de l'IES Caparrella Eduardo López Truco oferirà avui al Cafè del Teatre la lectura *Corazón de acero* gairebé 20 anys després de presentar-se en societat a l'aula de poesia Dama Ginebra. D'aquesta primera lectura va sorgir el llibre *Poemas de la edad de merecer*, editat per Joaquín Ríos.

Traductor. El filòleg és responsable de l'edició del llibre *Rafael Porlán. Romances y canciones*, que recuperava aquest autor del 27. Recentment, ha traduït el poeta Philip Levine juntament amb Carlos Ramos.

Claudio Rodríguez. Ha begut de la poesia de l'experiència, però va més enllà. Plana se sent identificat amb aquesta evolució que teoritza Morales Barba. De fet, és un dels referents d'aquesta nova poesia. El primer a apostar per ell va ser Luis Antonio de Villena, que ja el 1997 va in-

cloure el lleidatà en la seua celebrada antologia *10 menos 30*. El 2001 el poeta establert a Lleida Josep Maria Rodríguez el va tindre en compte en la seua antologia d'autoretrats *Yo es otro*. Dos anys més tard, Villena va revisar la seua selecció de joves poetes i va publicar *La lógica de*

Orfeo, on de nou es va fixar en Plana. El 2004 el programa radiofònic *La estación azul* va reunir en un llibre els autors més significatius i innovadors que havien desfilat per aquest espai al llibre *33 de Radio 3*. I una vegada més va estar entre els elegits.

LITERATURA MIQUEL MARIA GIBERT PREPARA L'EDICIÓ DE L'OBRA

L'obra de teatre inèdita de Màrius Torres s'estrenarà l'any que ve

[LLEIDA] A Miquel Maria Gibert l'espera una temporada de molta feina. L'escriptor i especialista en literatura dramàtica de la Granadella va presentar ahir davant de professors i alumnes de filologia catalana el primer volum del teatre complet de Josep Maria de Sagarra que publica l'Editorial 3 i 4. Li'n queden onze més. Però no és l'únic encàrrec que té en marxa. L'Aula de Poesia Màrius Torres de la UdL l'ha elegit per editar l'obra

de teatre que va deixar inèdita l'autor de *La ciutat llunyana*. Es tracta d'una comèdia molt influïda pel Hollywood dels anys trenta en què Màrius Torres no va disposar gaires ambicions literàries. Encara no havia emmalaltit: era un jove metge a qui li anaven bé les coses i escrivia com a divertiment. L'argument situa dos lladres de guant blanc en un castell on, segons sembla, hi habita una fantasma. De fet l'obra es titula *Una fantasma*

com n'hi ha poques. *Farsa en tres actes*. L'obra veurà la llum l'any que ve i, segons va avançar el responsable de l'Aula de Poesia Màrius Torres, Xavier Macià, hi ha un projecte perquè s'estreni durant el 2007.

"Encara que sigui una obra lleugera, el català de Màrius Torres flueix", subratlla Miquel Maria Gibert, que després de quedar finalista la passada edició del Sant Jordi, treballa en una nova novel·la.

Miquel Maria Gibert i Xavier Macià, ahir a la UdL.

www.cafedelteatre.com

Cafè del Teatre

divendres 1 - 22.30 h - desembre 2006

Circuit Català de Sales

presenta

LA TROBA

寻找功夫

KUNG-FÚ

presentant el seu nou disc "Clavell morenet"

www.latrobakungfu.net

preu: 8 € /anticipada: 6 €

venda anticipada: Satchmo, Tipó, Cafè del Teatre

Organitza: CASACC

Support: Generalitat de Catalunya Institut Català de les Indústries Culturals

Fornit produccions sonores: iCat fm

PREMIS REINCIDENT

Àngel Burgas guanya el Folch i Torres de literatura infantil

El Joaquim Ruyra va quedar desert

[BARCELONA] L'escriptor Àngel Burgas va guanyar ahir la 44 edició del premi Josep Maria Folch i Torres de novel·la infantil per l'obra *El club de la cistella*. El jurat va deixar desert el 33 premi de literatura juvenil Joaquim Ruyra al considerar que cap obra complia els requisits. En roda de premsa, Burgas va assegurar que *El club de la cistella* té "alguna cosa de (Luis García) Berlanga perquè cada personatge va a la seua i es fa una mica caòtic", i va confessar que li agrada escriure "novel·les col·lectives" perquè li permeten "traure suc de les situacions".

L'Octavio Paz, per a Gimferrer

El poeta i escriptor català Pere Gimferrer va guanyar ahir la vuitena edició del Premi Internacional de Poesia i Assaig Octavio Paz, que concedeix una fundació creada per la seua família. El guardó, dotat amb 100.000 dòlars i un dels més importants en llengua espanyola, serà entregat a la capital mexicana en el transcurs del 2007.

SEGRE

973
24
80
00

DEPARTAMENT DE PUBLICITAT

ENTREVISTA

EL SEU MESTRE va ser Jordi Pàmias. El poeta de Guissona va inculcar a Miquel Maria Gibert l'amor per la literatura, concretament pel teatre. Però el dramaturg de la Granadella, que actualment exerceix la docència a la Universitat Pompeu Fabra, va voler provar

sort amb un altre gènere, la novel·la. I l'aposta li va sortir tan bé que 'La victòria de la creu' va resultar finalista de la passada edició del premi Sant Jordi. Actualment treballa en l'edició del teatre complet de Sagarra i en la recuperació d'un inèdit de Màrius Torres.

“La Granadella del XIX no està lluny de la de la meua infantesa”

Miquel Maria Gibert

| ESCRITOR |

ANNA SÀEZ

Aquesta setmana l'autor de la Granadella Miquel Maria Gibert va tornar a casa. El departament de filologia catalana de la Universitat de Lleida, on havia donat classes, el va convidar a impartir un seminari en què va presentar el primer volum del teatre complet de Josep Maria de Sagarra, que publica 3i4. Un treball que no ha fet més que començar perquè encara queden onze volums més per sortir. Per la seua part, l'autor està immers en la recuperació de l'única obra de teatre que va escriure el poeta Màrius Torres, *Una fantasma com n'hi ha poques*, que veurà la llum, per fi, l'any que ve gràcies a un projecte de l'Aula de Poesia Màrius Torres de la UdL.

Sorprèn que un poeta tan transcendent com Màrius Torres escrigués una comèdia.

Sens dubte aquesta obra de teatre té poc a veure amb la seua poesia. És el que podríem anomenar una comèdia lleugera, un entreteniment. Cal tindre en compte que Màrius Torres encara no havia emmalaltit quan la va escriure, ni havia esclatat la guerra: és un metge jove a qui li van bé les coses. Però encara que no hi hagi al text masses pretensions literàries, s'ha de dir que el català que utilitza és extraordinàriament fluid per a l'època. És molt correcte. No em portarà gaires problemes fixar el text.

I de què va aquesta obra inèdita des de fa més de setanta anys?

És una comèdia molt influïda pel Hollywood dels anys trenta que presenta dos lladres de guant blanc que pararan en un castell d'Anglaterra on viu un aristòcrata viudo d'una gran dama que posseïa un collaret de gran valor. Aquest és el disparador de la història. No puc revelar el final, però puc dir que hi ha curiositats. Un exemple: l'espiritisme que tant va seduir el seu pare, Màrius Torres, l'aborda des de la comicitat més irreverent.

No li falta feina. Acaba de publicar el primer volum del teatre complet de Josep Maria de Sagarra. I això són moltes pàgines. Les presumptes obres completes de Sagarra, que no ho eren perquè hi faltaven molts textos, es van publicar per primera vegada a l'editorial Selecta el 1948. La mateixa editorial va tornar a publicar-les el 1979, quan ja havia mort. Des del 1992 hi havia un projecte afavorit pel seu fill, Joan de Sagarra, per fer una edició crítica de-

MAGDALENA ALTISENT

MÀRIUS TORRES

“No serà difícil fixar el text de la seua comèdia inèdita. Utilitza un català fluid i correcte”

JOSEP M. DE SAGARRA

“Cap editorial de Barcelona va voler editar la seua obra completa. Vam anar a València”

NOVA NOVEL·LA

“Estic en fase de prendre notes. La tornaré a ambientar en part a la Granadella”

finitiva que reunís tota la seua poesia, tota la seua prosa i tot el teatre. Curiosament, cap editorial de Barcelona hi va dir que sí i se'n va haver d'anar a València. L'editor de 3i4, Eliseu Climent, va ser l'únic que va acceptar fer-se'n càrrec. Ara hem començat amb el teatre i en queden onze volums per aparèixer, cosa que suposa per a nosaltres cinc o sis anys de feina.

I malgrat això va tindre temps d'escriure una novel·la que va quedar finalista del premi Sant Jordi, *La victòria de la creu* (Proa). Bé, el projecte venia de lluny. Feia quinze anys que treballava en aquesta novel·la. Això sí, amb intermitències. Durant els quatre anys i mig que vaig preparar la tesi doctoral, per exemple, no vaig escriure ni una línia. Hi he dedicat molt temps, en tot cas. És clar que l'art només entén de resultats, no d'esforços. Va ser curiós, perquè quan em vaig proposar escriure la novel·la va ser amb la intenció de provar un altre gènere. I

m'hi vaig sentir molt còmode. Em continuo dedicant a l'estudi del teatre, però com a creador continuaré amb la narrativa, n'estic més satisfet.

La seua primera novel·la la va ambientar el segle XIX a la Granadella. Necessitava retornar als orígens?

És una història de ficció, i ambientada al segle XIX, que lògicament no he viscut. Però en certa forma, recrea el món de la meua infància. Ara el XIX queda molt lluny, però quan jo era petit, als anys seixanta, encara hi havia restes ideològiques d'aquell passat a les Garrigues. Encara perviuen certs costums. No em va costar endinsar-me en aquell passat perquè ho podia entendre bé.

Fins a cert punt, podria comparar-se amb la Mequinensa que Moncada va recrear en la seua literatura. Aquest món, per edat, gairebé no el va viure, però el cert és que es va mantindre impertorbable fins a ben entrats els anys seixanta.

Sí, hi estic d'acord, encara que

ja m'agradaria a mi ser tan bon escriptor com Jesús Moncada. L'admiro profundament. Coincideixo en aquest punt de contacte i m'agrada, lògicament, que algú hi vegi certes similituds. Tots dos hem convertit en material literari el món de la nostra infantesa, que fins a cert punt era gairebé igual al món dels nostres avis. És com si haguéssim viscut un passat que ara sembla molt remot però que encara era visible no fa tant temps.

Finalista del Sant Jordi al primer intent. Això ha d'animar per força.

Sens dubte, et dona molta confiança per seguir endavant. Va ser una sorpresa molt agradable. Ara estic iniciant un nou projecte, estic començant a prendre notes. Potser encara és aviat per parlar-ne, però crec que tornaré a la Granadella, encara que només en part. També apareixerà Barcelona en aquesta nova novel·la a la qual espero no dedicar tants anys com a l'anterior. Va ser una bogeria.